

Arrest

nr. 114 214 van 21 november 2013
in de zaak x

In zake: x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 augustus 2013 met refertenummer x

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. DRIESSEN loco advocaat J. DE LIEN en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, I.(...) A.(...) H.(...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Hazara-origine te zijn. U bent ongehuwd. U werd geboren in het jaar 1992 in het dorp Baba dat zich bevindt in het district Jaghori dat op zijn beurt gelegen is in de provincie Ghazni. Tussen uw tiende en uw zeventiende levensjaar woonde u met uw familie in de stad Mashad in Iran. In Iran volgde u middelbaar onderwijs. In 2010 of 2011 keerde u samen met uw familie terug naar uw geboortedorp in Afghanistan waar u bleef

wonen tot uw vertrek uit Afghanistan in de zomer van 2011. U spreekt Dari, Farsi, Hazaraki en een beetje Engels.

Uw huidige problemen werden veroorzaakt door het feit dat uw vader na jullie terugkeer in Afghanistan aan de slag ging als mijnopruimer en uw broer I.(...) als leerkracht. Uw moeder vertelde dit aan de burens en waarschijnlijk kwamen de activiteiten van uw vader en broer via de burens of andere dorpsgenoten aan de oren van de taliban.

Uw vader werkte als mijnopruimer in de stad Ghazni en kwam maar één keer per week of om de twee weken naar huis. Op een dag keerde hij niet meer terug. De burens vertelden u dat de taliban achter zijn verdwijning zaten. Twee weken na de verdwijning van uw vader vielen zes à zeven taliban jullie huis binnen, jullie werden door hen geslagen en ze doorzochten jullie huis op zoek naar wapens waarvan ze veronderstelden dat die er waren omdat uw vader als mijnopruimer werkte. Uw broer I.(...), die leerkracht is, werd geblinddoekt en meegenomen. De taliban waarschuwden de rest van de familie dat ze de volgende nacht zouden terugkeren en als de wapens er dan niet zouden zijn gingen ze iedereen meenemen.

Die ochtend verlieten jullie het dorp en vertrokken naar de stad Ghazni. U bleef daar één nacht en nam vervolgens afscheid van uw familie. Er was niet genoeg geld om iedereen naar Europa te laten vertrekken.

U verliet Afghanistan in de maand saratan (juni/juli) van het jaar 1390 (2011) en reisde over land naar België waar u beroep deed op internationale bescherming op 19 augustus 2011.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden, daarnaast verklaart u nog dat het voor Hazara's gevaarlijk is in Afghanistan.

U legt geen documenten voor die uw asielse status ondersteunen. U verklaart dat u op weg naar het gehoor op het CGVS uw 'taskara' (Afghaans identiteitsbewijs) verloor, u meent dat u onderweg misschien wel bestolen bent.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan niet kunnen overtuigen. U legt immers geen enkel concreet bewijs voor van de feiten die de kern van uw asielse status vormen én uw verklaringen zijn op tal van punten ongeloofwaardig bevonden.

U stelt dat uw familie geïnterviewd werd door de taliban omdat uw vader werkte als mijnopruimer en uw broer als leerkracht. De geloofwaardigheid van uw verklaringen wordt echter al van in het begin aan het wankelen gebracht omdat u geenszins aannemelijk kunt maken dat uw vader en uw broer daadwerkelijk deze beroepen uitgeoefend hebben.

Als u gevraagd wordt bij welke organisatie uw vader als mijnopruimer tewerkgesteld was blijft u het antwoord schuldig (CGVS, p.5), uw vader zou niet veel verteld hebben over zijn werk (CGVS, p.10). U vraagt zich of hij misschien iets aan uw moeder zou verteld hebben over zijn werk in Afghanistan maar u weet het niet (CGVS, p.10). U stelt in het geheel niet te weten voor wie uw vader werkte, u weet niet of hij voor de Afghaanse overheid werkte, u weet niet of hij voor het leger werkte en u weet evenmin of hij met buitenlanders werkte (CGVS, p.10-11). U blijkt evenmin te weten of uw vader ooit een opleiding gevolgd heeft om het beroep van mijnopruimer te kunnen uitoefenen (CGVS, p.10). U kent geen andere mensen die werken als mijnopruimer en u heeft geen idee over het feit of uw vader ooit problemen kende op zijn werk (CGVS, p.14). Het enige wat u weet is dat uw vader in Ghazni tewerkgesteld was en dat er in de periode rond zijn verdwijning 30 mijnopruimers opgepakt werden waarvan er sommige onthoofd werden (CGVS, p.10, p.14). Dat u behalve uw loutere bewering dat uw vader werkte als mijnopruimer vrijwel geen verdere duiding kunt geven over het beroep van uw vader wekt sterk de indruk dat uw vader in het geheel niet werkzaam was als mijnopruimer. Dat u zo weinig toelichting kunt geven over het beroep van uw vader kan niet zomaar aanvaard worden door het CGVS, temeer dat u een geschoold iemand bent, u nam zelfs deel aan de toelatingsexamens voor de universiteit in Iran (CGVS, p.8). Van iemand met uw scholingsgraad kan toch wel verwacht worden dat u meer inzicht kan verschaffen in het beroep van uw vader dat tenslotte toch aan de basis lag van uw huidige problemen. Dat u nooit meer moeite gedaan heeft om iets meer te weten te komen, hetzij bij uw vader hetzij via uw moeder, komt weinig overtuigend over. Overigens vertelt u dat uw broer uw vader is gaan zoeken maar weet u in het geheel niet of uw broer dan ook bij de werkgever van uw vader is gaan informeren (CGVS, p.11). Het wekt toch wel enige verbazing dat zelfs na de verdwijning van uw vader

de naam van zijn werkgever of zijn organisatie of bedrijf nergens vermeld werd in jullie gesprekken (gezien u ook nu nog niet weet voor wie hij werkte). Men kan er toch vanuit gaan dat jullie moeten gespeculeerd hebben over de reden van de verdwijning van uw vader, dat de naam van zijn werkgever of organisatie dan nergens ten berde wordt gebracht of dat u er niet aan dacht om zich hierover te informeren komt zo weinig plausibel over gezien de door u geschetste context dat het de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in ernstige mate aantast. Logischerwijze kan men er immers toch vanuit gaan dat de werkgever van uw vader de beste plek zou zijn om inlichtingen in te winnen en de zoektocht naar uw vader te starten. Dat u als geschoold persoon niet meer interesse betoont heeft of moeite gedaan heeft om meer te weten te komen over de tewerkstelling van uw vader, temeer dat die tewerkstelling de basis vormde voor uw latere problemen die er uiteindelijk toe geleid hebben dat u beroep deed op internationale bescherming in België, kan niet aanvaard worden door het CGVS.

Dezelfde vaststellingen worden gemaakt in verband met uw verklaringen over uw broer waarvan u verklaart dat die werkte als leerkracht in Afghanistan. Zo kunt u wél vertellen dat uw broer les gaf in het district Jaghori maar weet u dan weer niet waar in Jaghori hij les gaf, evenmin kent u de naam van de school waar hij les gaf (CGVS, p.5, 7). Uw broer zou u niet veel verteld hebben over zijn werk, enkel dat hij lessen gaf aan kinderen van lagere klassen, u weet evenmin of hij les gaf op een jongensschool of op een meisjesschool (CGVS, p.13). Waar u bij uw registratie bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat u niet precies wist welke vakken uw broer gaf 'misschien Dari' (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 5) verklaarde u tijdens het gehoor op het CGVS dat u meende dat hij Dari en wiskunde onderwees (CGVS, p.5). Het komt weinig overtuigend over dat u niet in staat bent om over dit laatste eenduidige verklaringen af te leggen. Onder normale omstandigheden kan het gebrek aan details over het beroep van een broer iemand niet aangewreven worden maar in uw specifieke geval kan niet voorbij gegaan worden aan het feit dat u verklaarde dat het beroep van uw broer als leerkracht een factor speelde bij uw latere problemen en wekt het bovendien ook verbazing dat u zo weinig geïnteresseerd bent in de werkzaamheden van uw broer gezien u zélf ook de ambitie had om op korte termijn leerkracht te worden en het uw broer was die u hiermee ging helpen (CGVS, p.6). In deze context lijkt het dan toch ook niet meer dan normaal dat u uw broer meer zou uitgevraagd hebben over zijn werkzaamheden en ervaringen. Dat u dit niet deed vertoont gezien de gegeven omstandigheden zo weinig plausibiliteit dat ook dit element uit uw asielrelaas, met name het feit dat uw broer als leerkracht werkzaam was, ongeloofwaardig wordt geacht.

Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan het feit dat uw vader werkte als mijnopruimer en uw broer als leerkracht kan er evenmin geloof gehecht worden aan de verdere problemen die hieruit zouden voortgevloeid zijn. Bovendien kunnen er nog een paar andere vaststellingen gemaakt worden die de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen bijkomend bevestigen.

Als u gevraagd wordt of u de verdwijning van uw vader gerapporteerd heeft, antwoordt u ontkennend, u verklaart dat jullie hiertoe de kans niet hadden omdat jullie huis kort daarna aangevallen werd en jullie de regio dienden te verlaten (CGVS, p.11). Nochtans verklaarde u eerder dat jullie huis pas twee weken na de verdwijning van uw vader aangevallen werd (CGVS, p.11). Gezien jullie zich al twee weken bewust waren van het feit dat uw vader verdwenen was lijkt het toch niet meer dan normaal dat jullie gedurende die periode al aangifte zouden gedaan hebben. Men kan er toch vanuit gaan dat geschoolde personen zoals u en uw broer onmiddellijk actie zouden ondernemen en de politie zouden inlichten en de werkgever van uw vader zouden bevragen. Gezien jullie twee weken tijd hadden komt het onwaarschijnlijk over dat u verklaart dat jullie wegens tijdsgebrek de kans niet hadden om zijn verdwijning aan te geven. Overigens zou men ook verwachten dat de werkgever van uw vader pogingen zou ondernomen hebben om de familie van hun personeelslid te contacteren als ze merkten dat hij niet meer kwam opdagen voor zijn werk. Gezien de veiligheidsrisico's verbonden met het beroep van uw vader kan men ervan uitgaan dat zijn werkgever de verdwijning zou laten onderzoeken. Dat dit klaarblijkelijk niet gebeurde toont andermaal aan dat er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat uw vader tewerkgesteld was als mijnopruimer.

Verder komt ook uw beschrijving van het incident waarbij de taliban jullie huis aanviel wat onwettelijk over. In dit verband dient opgemerkt te worden dat de taliban tijdens deze gewelddadige aanval verklaarden dat ze uw vader al eerder meegenomen hadden en dat ze deze keer uw broer meenamen en dat ze, als ze terugkwamen de volgende nacht en de wapens niet zouden vinden, ze ook de rest van het gezin zouden ontvoeren (CGVS, p.12). Gezien deze door u geschilderde gang van zaken had ook de taliban al kunnen inzien dat er werkelijk geen wapens waren in jullie huis en het verloren moeite was om nog meer tijd en middelen te steken in het zoeken van de wapens. Er was immers al genoeg intimidatie aan vooraf gegaan doordat uw vader door hen ontvoerd werd en uw broer nu ook nog meegenomen werd dat men kan aannemen dat iedereen onder deze druk zou bezwijken als het leven van zijn familieleden op het spel staat en de wapens zou overhandigen moesten die echt bestaan. Bovendien lijkt het er volgens uw beschrijving eerder op dat de taliban nog zo vriendelijk waren

om jullie te waarschuwen waardoor jullie in staat waren om de benen te nemen. Deze voorstelling van zaken oogt zeer onwaarschijnlijk en ondermijnt uiteraard bijkomend de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ook bij uw verklaring dat uw moeder in staat was om op één dag tijd een smokkelaar te contacteren en diezelfde dag uw vertrek uit Afghanistan te bewerkstelligen kan een vraagteken geplaatst worden gezien men toch kan vermoeden dat hier meer organisatie, voorbereiding en mogelijkheden tot financiering bij te pas zouden komen (CGVS, p.12, DVZ vragenlijst CGVS vraag 5).

Betreffende de huidige contacten met uw familie die zich nog in Afghanistan zouden bevinden verklaart u dat u niet beschikt over een telefoonnummer (CGVS, p.6). Opnieuw kan hierbij de opmerking gemaakt worden dat het weinig aannemelijk overkomt dat iemand met uw scholingsgraad er niet voor gezorgd heeft dat hij in staat is om contacten met zijn achtergebleven familie te onderhouden, of via andere kanalen (eventueel de Afghaanse gemeenschap in België, het Rode Kruis..) zijn familieleden op te laten sporen. Het feit dat u weinig interesse betoont in het lot van uw achtergebleven familieleden ondermijnt niet alleen de ernst van uw vrees maar ook de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Samenvattend wordt geoordeeld dat u het CGVS niet heeft kunnen overtuigen van het feit dat u de taliban dient te vrezen en dit omwille van het feit dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen over het beroep van uw vader en broer. Gezien het beroep van uw vader en broer de oorzaak vormde voor uw problemen kan evenmin geloof gehecht worden aan de problemen die eruit voortvloeiden. Deze vaststelling werd verder bevestigd door bijkomende vaststellingen die hierboven besproken werden. U legt bovendien geen enkel bewijsstuk neer dat de kern van uw asielrelaas kan ondersteunen. U toont bijgevolg niet aan dat u een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenwet. Volledigheidshalve dient nog vermeld te worden dat u tevens aanhaalde dat Hazara's in Afghanistan problemen hebben, tegelijkertijd vermeldde u echter dat u nooit rechtsreeks bedreigd werd omwille van het feit dat u een Hazara bent (CGVS, p.17). Er dient te worden opgemerkt dat een loutere verwijzing naar een algemene situatie niet volstaat om te spreken van een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade (zoals bedoeld in artikel 48/4 §2 a) en b) van de vreemdelingenwet), vermits dit risico in concreto dient te worden aangetoond.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in úw geval de veiligheidssituatie in de stad Kaboel te worden beoordeeld. Hoewel u in oorsprong afkomstig bent uit het district Jaghori in de provincie Ghazni, concludeert het CGVS dat u op basis van uw verklaringen een veilig en redelijk vestigingsalternatief heeft in de stad Kaboel. U bent immers een volwassen, meertalige, geschoolde jongeman die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk was om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen. U toont met andere woorden niet aan dat het voor u onmogelijk of onredelijk is om u te vestigen in één van de stedelijke gebieden in het land waarvan u stelt de nationaliteit te bezitten, namelijk Afghanistan. Bovendien woonde u een groot gedeelte van uw leven in Iran waar u ook scholing genoot. Uit informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier blijkt dat het voor Afghanen die lang in Iran verbleven hebben gemakkelijker is dan voor andere Afghaanse ontheemden en IDP's om zich te integreren en te wonen in Kaboel. Volledigheidshalve dient ook nog opgemerkt te worden dat volgens het UNHCR voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) vervalt indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (zie informatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier). Vanuit het kader van een asiels dossier bekeken is er bijgevolg niets dat uw terugkeer naar Kaboel in de weg staat.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het

veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "complexe, high-profile" aanslagen voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad. De veiligheid in de stad gaat er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefings "Afghanistan - Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en "Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013). De stad kende in de onderzochte periode een aantal aanslagen, die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet geviséerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsverplichting zoals bedoeld in artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het beginsel luidens welk elke administratieve beslissing gesteund moet zijn op in feite juiste en in rechte pertinente motieven, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel. Verzoeker geeft een inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsverplichting zoals bedoeld in artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het beginsel luidens welk elke administratieve beslissing gesteund moet zijn op in feite juiste en in rechte pertinente motieven, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel. Verzoeker wijst erop dat de situatie in zijn herkomstprovincie Ghazni zeer gevaarlijk is, hetgeen door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wordt erkend. Er werd verzoeker nooit gevraagd of hij zich elders zou kunnen vestigen en stelt dat er een aantal zaken uit het oog worden verloren. Zijn familie bevindt zich nog in Ghazni en heeft geen geld om hem te ondersteunen in Kabul. Verzoeker is niet veilig elders in Afghanistan gelet op zijn hoedanigheid als zoon van een ontmiijner bij buitenlandse troepen, toekomstperspectief als leerkracht en zijn hazara-origine. Daarnaast is het een vertekend beeld dat teruggekeerde Afghanen uit Iran zich gemakkelijker integreren. Ze moeten wel omdat het elders niet gelukt is of omdat ze werden gedeporteerd. Bovendien is er de voorwaarde van effectieve regeringscontrole en moet een analyse *in concreto* gebeuren. Het UNHCR wijst in dit verband op de wijdverspreide aanwezigheid en infiltratie van de taliban, zodat aan deze voorwaarde hoe dan ook niet

voldaan is. De bestreden beslissing werd ook meer dan een half jaar na de onderzoeksperiode van de CEDOCA-rapporten genomen. Intussen is de situatie in Kabul en Afghanistan weer geëvolueerd. Verzoeker verwijst naar de stukken van UNAMA die aan het verzoekschrift zijn gevoegd, waaruit blijkt dat er een stijging is van het aantal burgerslachtoffers. De situatie is onvoorspelbaar en verandert snel. Globaal kan worden aangenomen dat de situatie zeer onveilig blijft, daar het geweld verschillende vormen aanneemt.

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift de volgende documenten toe: een persstatement van UNAMA van 26 juni 2012 en een UNAMA-rapport van juli 2012.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Het asielrelaas van verzoeker is immers gebaseerd op de werkzaamheid van zijn vader als mijnopruimer en zijn broer als leerkracht. Verzoeker slaagt er echter niet in de beroepen van zijn vader en broer aannemelijk te maken. Zo weet verzoeker niet voor welke organisatie zijn vader tewerkgesteld was als mijnopruimer en stelt hij in het geheel niet te weten voor wie zijn vader werkte (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 5 en 10). Ook of hij voor de overheid, het leger of met buitenlanders werkte, weet verzoeker niet (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 10). Nochtans verklaarde verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken daarentegen dat zijn vader bij de buitenlanders werkte (stuk 11, vragenlijst, p. 3). Hiermee geconfronteerd ontkende verzoeker slechts dat hij dit zou hebben gezegd op de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 11). De Raad stelt vast dat verzoeker inderdaad op de Dienst Vreemdelingenzaken, nadat hij gesteld had dat zijn vader bij de buitenlanders werkte, verklaarde dat hij dit eigenlijk niet zeker wist (stuk 11, vragenlijst, p. 3). In onderhavig verzoekschrift wijst verzoeker echter naar zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken om te stellen dat hij wel degelijk duidelijk gezegd heeft dat zijn vader voor de buitenlanders werkte. Aldus slaagt verzoeker er geenszins in de vastgestelde tegenstrijdigheid te weerleggen. Daarnaast weet verzoeker niet of zijn vader ooit een opleiding heeft gevolgd om deze job uit te oefenen, kent hij geen andere mijnopruimers en weet hij niet of zijn vader ooit problemen kende op zijn werk (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 10 en 14). Het feit dat zijn vader maar om de twee weken een dag naar huis kwam, waardoor ze hem niet vaak zagen en dan ook niet alles van zijn werk konden weten, verschoont verzoekers onwetendheid omtrent enkele essentiële aspecten van het werk van zijn vader niet.

Evenmin slaagt verzoeker erin het beroep van zijn broer als leerkracht aannemelijk te maken. Zo weet verzoeker niet waar in Jaghori zijn broer les gaf of hoe de school waar zijn broer werkte heette (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 5 en 7). Daarnaast weet verzoeker niet of zijn broer les gaf op een jongens- of een meisjesschool (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 13). Ook welke lessen zijn broer gaf weet verzoeker niet. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde hij dat zijn broer misschien Dari gaf (stuk 11, vragenlijst, p. 3). Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoeker dan weer dat zijn broer Dari en wiskunde gaf, en voegt eraan toe dit niet zeker te weten (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 5 en 15). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat het niet hoeft te verbazen dat hij niet wist op welke school zijn broer werkte, omdat de kinderen naar hem toe kwamen en dit slechts af en toe gebeurde als zij moeilijkheden hadden en het dus niet echt een school betrof, stelt de Raad vast dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt. Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoeker immers dat hij de naam van de school waar zijn broer werkte niet kent, hetgeen impliceert dat zijn broer wel degelijk op een school werkzaam was (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 5). Daarnaast verklaarde verzoeker dat hijzelf, en dus niet zijn broer, soms kinderen die moeilijkheden hadden hielp, in afwachting van het in orde komen van het papierwerk zodat hij zelf les kon geven (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 6). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij verklaarde dat zijn broer nog maar twee of drie maanden werkte, stelt de Raad vast dat ook dit geenszins een verklaring kan zijn voor zijn onwetendheid. De Raad stelt immers vast dat er redelijkerwijze van verzoeker mag verwacht worden dat hij enige concrete en overtuigende informatie weet te verstrekken met betrekking tot de werkzaamheden van zijn vader en zijn broer, die de basis van de problemen van verzoeker zouden vormen. Het feit dat verzoeker verklaart dat hij zelf de ambitie had om leerkracht te worden, net zoals zijn broer, en dat het slechts een kwestie was van papierwerk in orde krijgen voor hij aan de slag kon, maakt de onwetendheid van verzoeker omtrent de werkzaamheden van zijn broer des te ongeloofwaardig (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 5 en 6). Ook het feit dat verzoeker stelt dat zijn broer zijn vader is gaan zoeken, maar niet weet of hij in het kader hiervan informeerde bij de werkgever van zijn vader, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 11). Dit zou immers de meest logische plek zijn om de zoektocht te starten, gezien de vader van verzoeker niet meer terugkeerde naar huis van zijn werk (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 8). Tevens is het niet aannemelijk dat verzoeker stelt dat zij de kans niet kregen om de verdwijning van zijn vader aan te geven, terwijl hij anderzijds stelt dat zijn broer zijn vader ging gaan zoeken (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 11). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat dit niet ging om dat zij dadelijk opnieuw werden bedreigd, stelt de Raad vast dat verzoeker verklaart dat er twee weken tijd zat tussen de verdwijning van zijn vader en het incident waarbij zijn broer zou zijn meegenomen (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 11).

Daarnaast legt verzoeker verschillende tegenstrijdige en onaannemelijke verklaringen af. Zo stelt verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken dat zijn broer anderhalve maand voor zijn vertrek uit Afghanistan werd aangehouden en meegenomen door onbekenden (stuk 11, vragenlijst, p. 3). Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoeker daarentegen dat hij de volgende dag reeds vertrok (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 9 en 12). De verklaring van verzoeker dat dit een vergissing is en dat het incident plaatsvond anderhalve maand voor zijn aankomst in België en niet voor zijn vertrek, kan geenszins worden aangenomen (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 13). Verzoeker verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken immers ook tot tweemaal toe dat zijn vader twee maanden voor zijn vertrek aangehouden en meegenomen werd door onbekenden (stuk 11, vragenlijst, p. 3 en stuk 11, verklaring DVZ, vraag 11). Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen situeert verzoeker dit echter twee weken voor de verdwijning van zijn broer en dus ook twee weken voor zijn vertrek (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 9 en 11). De Raad stelt vast dat deze vaststellingen dermate zijn dat de dubbele tegenstrijdigheid niet kan worden verklaard door een verkeerde vertaling door de tolk of een onzorgvuldigheid van de dossierbehandelaar. Bovendien zou zijn broer meegenomen zijn bij een inval bij hem thuis (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 9, 11 en 12). Verzoeker liet dit incident, dat de concrete aanleiding vormde voor hem om het land te verlaten, echter geheel onvermeld op de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 11, vragenlijst, p. 3). Verzoeker tracht dit te verklaren door te stellen dat zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken kort was (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 13). De Raad stelt vast dat bij het invullen van de vragenlijst weliswaar wordt vermeld dat van de asielzoeker verwacht wordt dat hij kort zijn relaas uiteenzet en geen uitvoerig overzicht van de feiten geeft, maar hierbij wordt tevens benadrukt dat hij de belangrijkste elementen nauwkeurig dient weer te geven (stuk 11, vragenlijst CGVS, p. 1). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat de ontvoering van zijn broer niet vermeld staat in het feitenrelaas zoals uiteengezet door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, terwijl dit een essentiële gebeurtenis is die de doorslag gaf voor zijn vlucht uit Afghanistan, hetgeen wijst op een gebrekkige motivering die uitgaat van een ander feitenrelaas, stelt de Raad vast dat deze kritiek van

verzoeker geenszins terecht is. De Raad leest in het feitenrelaas zoals opgenomen in de bestreden beslissing immers wel degelijk dat de broer van verzoeker geblinddoekt en meegenomen werd bij een inval in het huis van de familie van verzoeker.

Voor zover verzoeker ook zijn Hazara afkomst als reden voor zijn vrees voor vervolging in Afghanistan aanhaalt, merkt de Raad op dat verzoeker expliciet verklaart dat hij nooit bedreigd werd omwille van het feit dat hij Hazara is (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 17). Tevens verklaarde verzoeker dat hij nooit andere problemen heeft gekend (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 13 en 17). De door verzoeker in het verzoekschrift aangehaalde informatie omtrent etnische spanningen tussen de Hazara en de Kuchi-gemeenschap gebaseerd op het recht om vee te laten grazen op gronden, vormt geenszins een bewijs dat verzoekster een slachtoffer is van deze problematiek ongeacht het feit of verzoeker een grondconflict heeft aangehaald in zijn verklaringen. Dit volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. De vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.6. Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.7. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. De Raad stelt vast dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) zich niet verzet tegen de mogelijkheid van een intern vestigingsalternatief in Afghanistan (EHRM 13 oktober 2011, Husseini/ Zweden, § 96 en 97). Zo stelt het EHRM, in het kader van zijn bevoegdheid om artikel 3 EVRM te toetsen, aan een hervestigingsalternatief slechts als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, Salah Sheekh t. Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Husseini t. Zweden, 13 oktober 2011, § 97; EHRM, H. en B. vs. het V.K., 9 april 2013, § 91). UNHCR aanvaardt dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap. Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal blijkt dat de hoofdstad Kabul onder de effectieve controle van de regering staat. Kabul is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven.

De Raad stelt vast dat verzoeker een volwassen man is die naast Dari ook Farsi en een beetje Engels spreekt, wiens familie gronden bezit en 12 jaar naar school is geweest (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 3, 4, 5 en 16). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat Iran zwaar te lijden heeft onder economische sancties, waardoor het Afghaans werkvolk er overbodiger wordt en terugkeert omdat het elders niet gelukt is of omdat ze werden gedeporteerd, ziet de Raad niet in hoe dit afbreuk doet aan de bovenstaande vaststellingen. Voor zover verzoeker verwijst naar zijn profiel als zoon van een ontmiijner, de intentie om leerkracht te worden en hazara-origine wordt opgemerkt dat hoger werd geoordeeld dat er geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers asielrelaas en dat hij ongeacht zijn verklaringen niet aannemelijk maakt dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet. Derhalve dient nog te worden onderzocht of verzoeker over een *veilig* intern vestigingsalternatief beschikt in Kabul.

Wat betreft het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet in Kabul tenslotte, stelt de Raad vast dat uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013), blijkt dat de veiligheidssituatie in Kabul stad er de

laatste jaren jaar na jaar op vooruit gaat. In 2012 gaat het aantal aan AOG (Armed Opposition Group) toegeschreven aanvallen er met 29% op achteruit in vergelijking met 2011. Het totaal incidenten ligt redelijk hoog, maar het betreft grotendeels operaties van de ANSF (Afghan National Security Forces). AOG-operaties halen niet meer dan 10% van het totaal. Het lijkt erop dat de ANSF steeds meer grip krijgt op de veiligheidssituatie in de stad. Toch blijft het veiligheidssparadigma in de stad op het eerste zicht gedomineerd door een aantal complexe *high profile* aanslagen, zoals de zware complexe aanval van 15 april 2012 en een aanval op een hotel bij het Qargha meer in juni. Na een lange periode van rust pleegden de taliban op 15 april 2012 een krachtige, gecoördineerde complexe aanval op verschillende *high profile* doelwitten in Kabul stad, zoals het Afghaans parlement, verschillende ambassades, het NAVO-hoofdkwartier en Kabul Star Hotel. Op het moment van de aanslag zat het geweldsniveau in Kabul op het laagste punt in zes jaar tijd. In 2012 ziet Kabul van januari tot november zes dergelijke complexe aanslagen, tegenover veertien in 2011. Daarenboven waren bijna alle slachtoffers van de zware aanval de aanvallers zelf en ANSF personeel die tussenbeide kwamen. Dat wijst erop dat burgers bij de complexe aanval geen doelwit waren. Aanslagen met een duidelijk burgerdoelwit zijn eerder uitzonderlijk in Kabul, zowel in de stad als in de provincie. Toch zijn het niet de gewelddadige incidenten die het veiligheidssparadigma in de stad Kabul domineren, maar eerder de efficiënte acties van de ANSF en dan vooral de NDS (National Directorate of Security). Dit wordt gereflecteerd in het hoge aantal ANSF-acties, waartoe arrestaties en wapenvondsten worden gerekend. Hoewel dit ook wijst op een groot potentieel op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de toegenomen capaciteit van de ANSF om dergelijk geweld te voorkomen. De NDS, die eerder onder vuur lagen omdat ze de grote aanslag van 15 april 2012 niet konden voorkomen, waren daarna zeer actief. De hele zomer lang was er geen enkel gewelddadig incident in de stad en kwamen er enkel berichten van de NDS die de ene na de andere complexe-aanval cel oprodde. De zomer van 2012 was de rustigste sinds de AOG begonnen zijn met de tactiek van complexe aanslagen in 2008. Ook het aantal raketten afgevuurd op de stad is aanzienlijk afgenomen de laatste jaren. Daarnaast is er in Kabul een probleem met criminaliteit. Gewapende overvallen en ontvoeringen voor losgeld komen betrekkelijk vaak voor. Het aantal dergelijke ontvoeringen is echter eveneens sterk gedaald. Dit is grotendeels te danken aan het efficiënter optreden van de ANSF die enkele grote criminele bendes hebben opgerold. Buiten Kabul stad vinden regelmatig aanvallen plaats op ANSF of papaver uitroeiingsteams in Surobi, zonder burgerslachtoffers tot gevolg. Incidenten op de hoofdweg in Surobi zijn bijna allen zonder uitzondering nachtelijke aanvallen op ANSF doelwitten. Er zijn dan ook geen burgerslachtoffers gemeld van het geweld op de weg in de verslagperiode. Sporadisch ontploffen IED's (Improvised Explosive Device) op de andere toegangswegen naar Kabul, meestal gericht tegen 'harde doelwitten' en buiten de dag-uren. Verzoeker brengt geen elementen bij die een ander licht werpen op deze analyse.

De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kabul geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Het persstatement van 26 juni 2012 en rapport van juli 2012 van UNAMA die verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift heeft toegevoegd, bespreken de veiligheidssituatie in Afghanistan en bevestigen dat burgers het slachtoffer kunnen worden van aanslagen, maar tonen niet aan dat er in de hoofdstad Kabul een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet heerst. Meer nog de door verzoeker bijgevoegde rapporten bespreken de situatie voor burgers in Afghanistan in het algemeen. Nergens wordt melding gemaakt van de hoofdstad Kabul. De door verzoeker aangehaalde en bijgevoegde informatie is dan ook niet van aard om de uitgebreide en gedetailleerde analyse van voormelde SRB's te ondergraven.

Per brief van 21 oktober 2013 bezorgt de verwerende partij de Raad een aanvullende nota en voegt hierbij een document "COI Focus Afghanistan – Veiligheidsanalyse Kabul-stad" d.d. 5 september 2013, die een actualisatie betreft van de informatie met betrekking tot Kabul-stad in de SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013. De Raad stelt vast dat volgens deze recente informatie, die onder andere gesteund is op de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 6 augustus 2013, de veiligheidssituatie in Kabul-stad niet is gewijzigd. Er zijn geen elementen aanwezig waaruit kan blijken dat de actuele situatie in Kabul er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Ter terechtzitting werd verzoeker de mogelijkheid geboden om te reageren op voormelde informatie. Verzoekers raadsman stelde ter terechtzitting op 25 oktober 2013 dat het gelet op de korte tijdspanne tussen de ontvangst van deze informatie en de terechtzitting het onmogelijk was om voormelde informatie in te zien en vroeg om deze zaak uit te stellen. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt

dat deze informatie aan verzoekers raadsman per faxbericht werd verstuurd op 22 oktober 2013 om 11.16 uur. Verzoeker geeft niet aan waarom het onmogelijk is om binnen een tijdsbestek van minstens 2 volledige werkdagen de 14 pagina's tellende informatie in te zien. Verzoekende partij toont evenmin een situatie van overmacht aan die haar zou verhinderd hebben om deze informatie in te zien. Het verzoek tot uitstel wordt bijgevolg niet ingewilligd. Verzoeker toont niet aan dat de actuele situatie in Kabul er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

2.9. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF